

Alles dankzij een simpel schriftje

Dalia uit Litouwen ontdekte als tiener wat God haar jaren later duidelijk zou maken.

15-3-2015

Mijn naam is Dalia en ik kom uit Alytus, een stadje in Litouwen.

Als tiener ontdekte ik wat God me jaren later duidelijk zou maken: De boodschap van de heilige Jozefmaria en de heiligheid midden in de wereld.

Hoeveel wegen leiden er naar God? Zoveel als er mensen zijn op aarde (J. Ratzinger, Het zout van de aarde). In de woorden van, destijds Kardinaal Ratzinger, wil ik me mijn stappen tot de dag van vandaag herinneren.

Toen ik nog een tiener was, ontdekte ik wat God mij vele jaren later overduidelijk zou laten zien: de boodschap van de heilige Jozefmaria en de heiligheid midden in de wereld. Ik groeide op in Alytus, een stadje omgeven door bossen en meren, in de regio Dzukija, in het zuidoosten van Litouwen. Ik heb een tweelingbroer en -zus. Van kind af aan gaven mijn moeder en mijn oma ons godsdienstonderwijs, en ondanks de moeilijkheden, spaarden zij kosten nog moeite om elke zondag naar de mis te gaan. Dat betekende dat we drie kilometer moesten lopen en nog 17 km met de bus moesten gaan. Het was tijdens het Sovjet-tijdperk, toen het regime

praktiserende gelovigen vervolgde en de publicatie en het lezen van religieuze boeken verbood.

Desondanks riskeerden sommigen hun leven om het geloof levend te houden. Ik herinner me vriendinnen van mijn moeder die regelmatig naar ons huis kwamen met spirituele - en gebedenboeken, gedrukt op clandestiene persen of handmatig gekopieerd. Wij mochten ze een tijdje lenen om ze te kunnen lezen.

Omslag van het schrift waarin, gedurende de communistische overheersing, vele punten uit de Weg in het Litouws waren gekopieerd. Onder de naam van de schrijver, de titel en de datum van de druk, staat: de schrijver is in 1902 in Spanje geboren.

Tussen 1982 en 1985 bereikte ons een schriftje met punten uit 'De Weg', het boek van Jozefmaria in het Litouws. Wij waren het geheel vergeten tot

afgelopen zomer, toen we het huis van mijn moeder aan het opruimen waren en bij toeval het schriftje vonden waarin mijn zus Rima een korte aantekening had geschreven over de schrijver en de punten 437 tot 699 van De Weg. Het gaf mij een enorme vreugde deze gedachten te lezen die voor mij nu zo bekend en geliefd zijn. Gedurende die jaren hadden wij geen idee van het Opus Dei; wij wisten niet wie Jozefmaria Escrivá was, maar op een of andere manier was hij al deel geworden van onze familie. Eigenlijk herinnerde mijn moeder ons er altijd aan dat zij – in die moeilijke communistische jaren – een helder besef had dat iedereen tot heiligheid geroepen was.

Vele jaren later leerde ik het Opus Dei kennen. Ik woonde in de hoofdstad, Vilnius, en door mijn nicht Justina, ging ik voor het eerst naar een Centrum van het Werk. Ik herinner me de blijdschap en de

genegenheid waarmee ik ontvangen werd en wat voor indruk het maakte christenen te zien die leefden in overeenstemming met hun geloof. Echter, in beslag genomen door mijn werk en de studies die ik begonnen was, liet ik vaak na het Centrum te bezoeken.

Niet lang daarna, werd bij mijn neefje van vijftien leukemie vastgesteld. Dat was voor ons allen een klap. We zetten alle middelen in om de beste specialisten te bezoeken; menselijke zowel als bovennatuurlijke: velen baden voor zijn genezing. Enkele dagen voor 26 juni 2009 informeerde de medici ons dat de ziekte verdwenen was en dat de jongen een normaal leven kon hervatten.

Ik denk dat God me door deze omstandigheden wakker heeft geschud en ik besloot terug te keren

naar de vormingsmiddelen van het Centrum van het Opus Dei.

Maar hier eindigt het verhaal niet. Ik was en ben enorm dankbaar voor alles dat ik gekregen heb en ik zou willen dat veel mensen ook het leven en de boodschap van de heilige Jozefmaria leerden kennen. Al snel begonnen we naar mijn geboorteplaats Alytus te reizen en activiteiten te organiseren. Ik stelde mijn vriendinnen voor elkaar iedere maand te ontmoeten om ons in thema's rond geloof en vriendschap te verdiepen. Het idee beviel hen en we zouden de maand daarop beginnen. Ik nam een vriendin mee, Dalia, die toneelspeelster is. We bereidden een commentaar voor uit een homilie uit Vrienden van God, en Dalia bedacht welke teksten we zouden kunnen lezen. We huurden een kleine ruimte en er kwamen 13 mensen: die van de eerste keer en vrienden van vrienden. Ze waren

zeer geïnteresseerd en ze vroegen ons over de christelijke deugden te spreken.

Ook zijn we iedere maand met bezinningen begonnen. De eerste vond plaats in juni, in de kerk van de Engelbewaarders. Doordat de pastoor het in de zondagsmis had aangekondigd, kwamen er meer mensen. Wij hadden verschillende boeken van de heilige Jozefmaria meegenomen. Die waren we in een mum van tijd kwijt en we moesten beloven de volgende keer meer boeken mee te nemen. Eén van de deelneemsters, Grazina, vertelde ons dat zij al tien jaar een prentje heeft van de heilige Jozefmaria, tot wie zij zich regelmatig richt, zonder iets over hem te weten.

In het Jaar van het Geloof hebben we een cyclus gehouden over het Credo. Het maakt me erg blij te merken dat de wens, ontsproten uit het zaad

gezaaid door de heilige Jozefmaria
en meer dan 30 jaar geleden door mij
ontdekt in een schriftje, zich aan het
verwezenlijken is.

pdf | Document automatisch
aangemaakt door [https://
dev.opusdei.org/nl-nl/article/alles-
dankzij-een-simpel-schriftje/](https://dev.opusdei.org/nl-nl/article/alles-dankzij-een-simpel-schriftje/) (5-8-2025)